

Warszawa, dnia 8 marca 2023 r.

Sygn. akt KR VI R 48/22

DECYZJA nr KR VI R 48/22

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Bartłomiej Opaliński, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński,

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2023 r. na posiedzeniu niejawnym,

sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia kwietnia 2019 r. Nr
zmieniającej jego decyzję z dnia listopada 2014 r. Nr

ustanawiającą prawo użytkowania wieczystego do zabudowanego gruntu o pow. 258 m²,
położonego w Warszawie przy ul. Pustelnickiej 4, oznaczonego jako działka ew. nr z obrębu

dla którego Sąd Rejonowy w W prowadzi księgę
wieczystą nr hip nr ' parcela , ", sprostowaną postanowieniem
Prezydenta m.st. Warszawa z dnia kwietnia 2019 r. Nr

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawa i E W ,

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a i art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.
o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych
dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r.
poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w zw. z art. 28, art. 155 i art. 156 § 1 pkt 2
ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r.
poz. 2000; dalej: k.p.a.) w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. oraz w zw. z art. 7
ust. 1 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze
m. st. Warszawy (Dz. U. poz. 279 oraz z 1985 r. poz. 99; dalej: Dekret)

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia   kwietnia 2019 r., Nr   w całości.

UZASADNIENIE

I.

Przebieg postępowania administracyjnego przed Komisją do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich.

Postanowieniem z dnia 14 września 2022 r., sygn. akt KR VI R 48/22, Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia   kwietnia 2019 r. Nr   zmieniającej jego decyzję z dnia   listopada 2014 r. Nr   , ustanawiającą prawo użytkowania wieczystego do zabudowanego gruntu o pow. 258 m², położonego w Warszawie przy ul. Pustelnickiej 4, oznaczonego jako działka ew. nr   z obrębem   dla którego Sąd Rejonowy   w W   prowadzi księgę wieczystą nr   , hip nr   parcela , ”, sprostowaną postanowieniem Prezydenta m.st. Warszawa z dnia   kwietnia 2019 r. Nr   .

Postanowieniem z dnia 14 września 2022 r. Komisja na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zawiadomiła o wszczęciu postępowania rozpoznawczego właściwe organy oraz sądy.

Postanowieniem z dnia 14 września 2022 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia   kwietnia 2019 r. Nr   .

Zawiadomieniem z dnia 14 września 2022 r. Komisja poinformowała o wszczęciu postępowania rozpoznawczego strony: Miasto Stołeczne Warszawa i E   W   .

Powyższe postanowienia i zawiadomienie z dnia 14 września 2022 r. zostały ogłoszone na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 21 września 2022 r.

Zawiadomieniem z dnia 17 lutego 2023 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to zostało ogłoszone na stronie

podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 17 lutego 2023 r.

W dniu 7 marca 2023 r. Społeczna Rada złożyła opinię w niniejszej sprawie, wnosząc o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia kwietnia 2019 r. Nr w całości.

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości.

1.1. Dawna parcela „”, stanowiąca część nieruchomości: „”, rej. hip. „”, o pow. 563,61 m², położona była w Warszawie przy ul. Pustelnickiej 4.

1.2. W skład ww. dawnej nieruchomości wchodzi m.in. obecna działka ew. nr z obrębu o pow. 258 m². Jest ona położona przy ul. Pustelnickiej 4. Dla działki tej Sąd Rejonowy w W prowadzi księgę wieczystą nr Działka ta nie jest obciążona prawami osób trzecich, w tym użytkowaniem wieczystym. Jej wyłącznym właścicielem jest Miasto Stołeczne Warszawa.

1.3. Działka ew. nr jest zabudowana budynkiem mieszkalnym o pow. 82 m², który stanowi odrębny od grunty przedmiot własności. Sąd Rejonowy w W prowadzi dla niego księgę wieczystą nr KW Jego wyłącznym właścicielem jest obecnie E W

Na nieruchomości tej znajduje się również garaż, który ma powierzchnię 29 m².

2. Spadkobranie praw do nieruchomości i ich zbycie.

2.1. Zgodnie z zaświadczeniem Sądu Rejonowego w W nr L.dz. z grudnia 2002 r. tytuł własności parceli „”, stanowiącej część nieruchomości: „”, rej. hip. „” zapisany był jawnym wpisem na imię M M oraz F B w częściach równych, niepodzielnie.

2.2. Postanowieniem Sądu Powiatowego w W z dnia sierpnia 1968 r., sygn. akt „”, stwierdzono, że spadek po F B przypadł R B oraz H O w 1/2 każdemu z nich.

2.3. Umowami z dnia listopada 1968 r., Rep. „” oraz z dnia stycznia 1969 r., Rep. „” sporządzonymi w formie aktów notarialnych przed notariuszem T P, R B oraz H O sprzedali J

i W , małżonkom K cały należący do nich dom jednorodzinny położony w Warszawie przy ul. Pustelnickiej 4, wraz z prawami i roszczeniami o przyznanie prawa użytkowania wieczystego do gruntu za 120 000,00 zł. Nabyte składniki majątkowe weszły do majątku wspólnego nabywców.

2.4. Postanowieniem Sądu Rejonowego w W z dnia lipca 2004 r., sygn. akt stwierdzono, że spadek po J K nabyły na podstawie ustawy W i K oraz E, W w częściach równych po 1/2 części spadku każda z nich.

2.5. Aktem poświadczenia dziedziczenia z dnia stycznia 2022 r., Rep. Nr sporządzonym przed notariuszem I P -G poświadczono, że spadek po W K nabyła z mocy ustawy E W w całości.

3. Postępowanie dekretowe.

3.1. W piśmie z dnia stycznia 1949 r., które wpłynęło do Zarządu Miejskiego m.st. Warszawa w dniu stycznia 1949 r., M M oraz F B złożyli wniosek o przyznanie im prawa własności czasowej nieruchomości: „, „, rej. hip. „, położonej przy ul. Pustelnickiej 4. Wniosek ten nie został rozpoznany aż do dnia listopada 2014 r.

3.2. Decyzją z dnia listopada 2014 r., Nr , Prezydent m.st. Warszawa m.in. na podstawie art. 7 ust. 1, 2 i 3 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. ustanowił prawo użytkowania wieczystego do zabudowanego gruntu o pow. 258 m², położonego w Warszawie przy ul. Pustelnickiej 4, oznaczonego jako dz. ew. nr na rzecz: W K (omyłkowo wskazanej jako W K) w udziale wynoszącym 1/2 części i E W w udziale wynoszącym 1/2 części (pkt 1 decyzji). Z tego tytułu ustalono czynsz symboliczny w wysokości 258 zł netto (pkt 2 decyzji).

3.3. Pismem z dnia czerwca 2018 r. pełnomocnik W K i E W wniósł o sprostowanie błędu pisarskiego dot. nazwiska W K . Nadto zwrócił się o zmianę wysokości udziałów w prawie użytkowania wieczystego przyznanego obu stronom. Podkreślił, że prawidłowo powinno dojść do przyznania W K udziału w wysokości 3/4, a E W w wysokości 1/4.

W związku z powyższym, postanowieniem z dnia kwietnia 2019 r., Nr Prezydent m.st. Warszawa sprostował oczywistą omyłkę pisarską w decyzji z dnia listopada 2014 r., Nr , poprzez wpisanie w jej pkt 1 prawidłowego nazwiska W K w miejsce nieprawidłowego „K „.

3.4. Decyzją z dnia kwietnia 2019 r., Nr , Prezydent m.st. Warszawa na podstawie art. 155 k.p.a. zmienił swą decyzję z dnia listopada 2014 r. w ten sposób, że ustanowił prawo użytkowania wieczystego do gruntu zabudowanego stanowiącego dz. ew. nr na rzecz: W K w udziale wynoszącym 3/4 części i E W w udziale wynoszącym 1/4 części.

W jej uzasadnieniu wskazano, że w komparycji zmienianej decyzji w sposób błędny zostały wskazane wielkości udziałów w prawie użytkowania wieczystego przysługujących stronom postępowania. W K winien bowiem przysługiwać udział w wysokości 3/4 części, natomiast E W w wysokości 1/4 części. Organ poczynił prawidłowe ustalenia w przedmiocie następstwa prawnego po J : K , a błąd wynika z nieuważnego przepisania właściwych wielkości udziałów do komparycji decyzji. Przyjęto, że właściwą formą załatwienia sprawy jest zmiana decyzji za zgodą stron przewidziana w art. 155 k.p.a., a nie jej sprostowanie na podstawie art. 113 k.p.a.

3.5. Decyzja z dnia listopada 2014 r., Nr nie została dotychczas wykonana poprzez zawarcie aktu notarialnego.

4. Zgromadzony materiał dowodowy.

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie: akt sprawy o sygn. KR VI R 48/22 (1 tom), akt udostępnionych przez Urząd m.st. Warszawy dot. nieruchomości przy ul. Pustelnickiej 4 i 4A (6 tomów), akt SKO w Warszawie sygn.:

i (3 tomy), poświadczonej za zgodność kopii akt hip. nr 2247 (1 tom), poświadczonych za zgodność kopii akt KW nr: (1 tom), (1 tom), (1 tom) i (1 tom), akt Sądu Rejonowego w W sygn. akt , oraz akt Sądu Powiatowego dla w w W sygn. akt (1 tom).

III.

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Rażąco naruszenie art. 155 k.p.a. poprzez jego zastosowanie do obarczonej kwalifikowaną wadą prawną decyzji z dnia listopada 2014 r., Nr

1.1. Zgodnie z art. 155 k.p.a. decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji

publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony; przepis art. 154 § 2 stosuje się odpowiednio.

1.2. Na podstawie art. 155 k.p.a. mogą być zmieniane decyzje wadliwe (z wyjątkiem decyzji dotkniętych kwalifikowanymi wadami uzasadniającymi czy to wznowienie postępowania, czy to stwierdzenie nieważności decyzji), a także decyzje, które w żaden sposób nie naruszają prawa (por. wyrok NSA z dnia 5 października 2021 r., sygn. akt II OSK 202/21). Uchylenie lub zmiana decyzji ostatecznych w oparciu o przepis art. 155 k.p.a., nie może dotyczyć wszystkich decyzji. W tym trybie nie mogą być uchylane lub zmieniane decyzje wadliwe, które powinny być zweryfikowane w drodze innych postępowań nadzwyczajnych np. art. 145, 156 k.p.a., gdyż pomiędzy tymi postępowaniami nie ma konkurencyjności (por. wyrok NSA z dnia 24 marca 1998 r., sygn. akt I SA 1087/97; wyrok WSA w Warszawie z dnia 8 grudnia 2021 r., sygn. akt VII SA/Wa 1991/21).

1.3. Należy również zauważyć, że w wyrokach z dnia 29 sierpnia 2022 r. sygn. akt I OSK 707/20 i I OSK 1717/20 oraz z dnia 7 lutego 2023 r. sygn. akt I OSK 1180/21 oraz I OSK 1363/21 Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że przepisy Dekretu nie kreują normy materialnoprawnej przypisującej stronom umowy nabycia praw i roszczeń interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym prowadzonym na podstawie tego Dekretu w celu przyznania praw określonych w tym Dekrecie. Takiej normy materialnoprawnej, mającej zastosowanie do Dekretu (...), nie kreują także inne akty prawne. Norma taka nie wynika również z przepisów prawa cywilnego (...). Uznanie tych umów za skuteczną podstawę, w rozumieniu prawa administracyjnego, do przyznania praw powołaną decyzją osobom wskazanym w tych umowach, jako nabywcom praw i roszczeń, stanowiło zatem rażące naruszenie art. 7 ust. 1 Dekretu, określającego podmiotowy zakres przyznania prawa do gruntu nieruchomości warszawskiej, co wyczerpuje przesłankę nieważności określoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. także w powiązaniu z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

1.4. Uwzględniając powyższe, Komisja stwierdza, że decyzja z dnia 11 listopada 2014 r., Nr [redacted] jest nieważna w całości. Wynika to z faktu, iż Prezydent m.st. Warszawy, wydając ją, niesłusznie uznał W [redacted] K [redacted] i E [redacted] W [redacted] za następców prawnych właścicieli hipotecznych. Tym samym, wbrew wyraźnej treści art. 7 ust. 1 Dekretu, przypisał im status strony postępowania dekretowego i skierował w stosunku do nich decyzję reprivatyzacyjną, pomimo że nie posiadały one w tym zakresie interesu prawnego. Tego rodzaju stan rzeczy wskazywał jednoznacznie, że w tym względzie doszło do rażącego

naruszenia art. 7 ust. 1 Dekretu w zw. z art. 28 k.p.a., co wyczerpuje przesłankę nieważności określoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

1.5. Powyższe okoliczności mają przy tym istotny wpływ na wynik niniejszej sprawy. Jeżeli bowiem decyzja z dnia   listopada 2014 r. dotknięta była kwalifikowaną wadą prawną, to niewątpliwie nie zachodziły przesłanki do jej zmiany na podstawie art. 155 k.p.a. Odwołanie się zaś przez Prezydenta m.st. Warszawy do tej regulacji w omówionym zakresie i wydanie aktu administracyjnego z dnia - kwietnia 2019 r., Nr   świadczy jednoznacznie o rażącym naruszeniu art. 155 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 1 Dekretu i art. 28 k.p.a. Kwalifikacja zaś przedmiotowego stanu rzeczy na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. spowodowana jest zarówno wadami rozstrzygnięcia z dnia listopada 2014 r., jak i ponownym przyznaniem użytkowania wieczystego na rzecz podmiotów nie będących stronami postępowania, w stosunku do których nie powinno w ogóle dojść do wydania decyzji reprivatyzacyjnej.

2. Rażące naruszenie art. 155 k.p.a. ze względu na charakter decyzji reprivatyzacyjnej.

2.1. W orzecznictwie zgodnie podkreśla się, że na podstawie art. 154 lub art. 155 k.p.a. nie mogą być uchylane lub zmieniane tzw. decyzje związane, przy wydaniu których przepisy prawa nie pozwalają organom na swobodne uznanie. Tę okoliczność, tj. czy decyzja mająca być zmieniona w trybie art. 154 lub art. 155 k.p.a. jest decyzją swobodną, czy związaną, organ powinien zbadać w pierwszej kolejności. W sprawach, w których przy rozpoznawaniu sprawy brak jest tzw. uznania administracyjnego, wzruszenie decyzji ostatecznej w trybie art. 155 k.p.a. nie jest również możliwe (zob. m.in. wyrok NSA z dnia 12 czerwca 2008 r., sygn. akt II OSK 195/08, Legalis). Okoliczności tej w sprawie nie badał Prezydent m.st. Warszawy.

Komisja stwierdziła, że decyzja wydana na podstawie art. 7 Dekretu jest decyzją związaną. Zgodnie z art. 7 ust. 2 Dekretu gmina uwzględni wniosek, jeżeli korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowania, a jeżeli chodzi o osoby prawne, gdy użytkowanie gruntu zgodnie z jego przeznaczeniem w myśl planu zabudowania nie pozostaje w sprzeczności z zadaniami ustawowymi lub statutowymi tej osoby prawnej. Według art. 7 ust. 1 Dekretu dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie - użytkownicy gruntu mogą w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego

dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną. Rozpatrując wniosek organ obowiązany jest zawsze ustalić, czy zaistniały przesłanki pozytywne oraz przesłanki negatywne do uwzględnienia wniosku, przy czym organ nie może odmówić uwzględnienia wniosku na zasadzie uznania. Organ administracyjny związany jest bowiem treścią norm art. 7 ust. 1 i 2 Dekretu.

Rozstrzygnięcie sprawy dekretowej nie zależy zatem od swobodnego uznania organu administracji publicznej. Organ administracyjny posiada jednak luz decyzyjny (korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowania) przy rozstrzygnięciu w sprawie wniosku dekretowego. Jak jednak wykazano, luz decyzyjny nie stanowi o uznaniu administracyjnym. Taka kwalifikacja decyzji wydanej na podstawie art. 7 ust. 1 i 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. skutkuje tym, że niedopuszczalne było zastosowanie trybu art. 155 k.p.a. do decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 11 listopada 2014 r. i wydanie przez niego decyzji z dnia 11 kwietnia 2019 r.

2.2. W art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. wskazano, że podstawą wzruszenia decyzji reprivatyzacyjnej jest wydanie jej bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. W doktrynie i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że pojęcie prawa w zwrocie „rażące naruszenie prawa” powinno być rozumiane szeroko, obejmując swoim zakresem przepisy prawa materialnego, procesowego oraz przepisy o charakterze ustrojowym (J. Borkowski, w: B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, 2009, s. 599). Jak wskazał WSA w Rzeszowie w wyroku z dnia 8 maja 2014 r. (II SA/Rz 194/14, Legalis): „Naruszenie prawa to naruszenie prawa materialnego, procesowego, oraz przepisów o charakterze ustrojowym i kompetencyjnym. Można wobec tego stwierdzić, że chodzi o wszystkie normy prawne regulujące działanie administracji publicznej w indywidualnych sprawach, niezależnie od tego, z jakich przepisów prawa się wywodzą”. Nie ulega zatem wątpliwości, że naruszenie prawa procesowego może przybierać formę „rażącego naruszenia”. Jak zauważa zaś B. Adamiak: „Gradacja wad nie może zostać ograniczona wyłącznie do materialnego prawa administracyjnego. Naruszenie procesowego prawa administracyjnego, jak zostało podkreślone, może mieć różny ciężar, od kwalifikowanego do nieistotnego. Szukając kryterium, na podstawie którego należałoby budować gradację naruszenia przepisów prawa procesowego, nie można zastosować kryterium materialnoprawnego – wpływu ciężaru naruszenia na treść relacji materialnoprawnej. Ciężar naruszenia przepisów prawa procesowego musi być powiązany z istotą procesu, jako zorganizowanego ciągu czynności procesowych organów administracji publicznej. Oznacza to, że wadliwość procesowa jest powiązana z czynnościami procesowymi organu administracji

publicznej, co wyłącza w tym zakresie konsekwencje prawne wadliwych czynności procesowych strony. Konsekwencje te są bowiem powiązane z czynnościami procesowymi organów administracji publicznej.” (B. Adamiak, Gradacja naruszenia prawa procesowego prawa administracyjnego, PiP 2012, nr 3, s. 49-50).

2.3. Brak podstaw do zastosowania przez Prezydenta m.st. Warszawy trybu nadzwyczajnego uregulowanego w art. 155 k.p.a. obowiązał Komisję do uznania, że weryfikowana decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa.

3. Strony postępowania.

3.1. Zasadą jest, iż ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami prawa procesowego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania reprivatyzacyjnego, ale również jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z 10 lutego 2009 r. sygn. akt I OSK 329/08).

3.2. Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. wskazać należy, że stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

3.3. Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja o wszczęciu postępowania rozpoznawczego zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy. Ponadto za strony postępowania przyjęto E. : W

4. Konkluzja.

4.1. Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie, na podstawie: art. 29 ust. 1 pkt 3a i art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28, art. 155 i art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. oraz w zw. z art. 7 ust. 1 i 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r.

Przewodniczący Komisji

Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535).
3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.
5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.